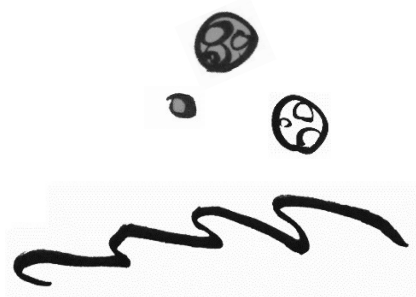

Tuhannen kuun meret

T.T. Rautavesi

Tuhannen kuun meret

Alkusanat:

Arvoisa lukija, vaikka tarinani saattaa hämmentää, älä luovuta, jatka vain lukemista. Ja jos et loppuun päästyäsikään ymmärrä, mistä tämä tarina kertoo, lue se uudelleen. Ja jollet vielä sittenkään tiedä, niin älä kysy minulta. Minulla ei ole aavistustakaan.

Mielenkiintoista lukukokemusta toivottaen

T.T. Rautavesi

Tuhannen kuun meret

kirjoittanut T.T. Rautavesi

©2018 Tina Rautavesi

kuvitus: T.T. Rautavesi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-951-568-948-1

“Olen vältellyt tätä kauan. En siksi, etten haluaisi kertoa sinulle totuutta, vaan koska olen huono kertomaan. En halua jättää mitään olennaista pois, mutten myöskään voi kertoa kaikkea. Ymmärrät kyllä lopulta miksi minun on jätettävä asioita sanomatta. Eikä sinua kiinnostaisikaan aivan kaikki. Tämä tarina on luonteeltaan niin pitkä, etten edes itse jaksa aloittaa aivan alusta, kertoa koko keskikohtaa ja lopettaa vasta kun kaikki on kerrottu. Kysy myöhemmin lisää, jos jotain jää epäselväksi. Vaikka todennäköistä on, etten koskaan enää tule puhumaan tästä uudelleen. Miksen? Koska sellainen minä olen. ”

Sellaisin sanoin esittäytyi miehelle tuntematon nainen. Miehen kissa oli lähtenyt yhtäkkiä seuraamaan punatukkaista naista ja mies oli tietysti juossut perään. Nainen oli alkanut puhua ja kissa oli kiivennyt hänen olkapäälleen. Ja koska miehellä ei ollut parempaakaan tekemistä hän jäi kuuntelemaan naista. He kävelivät kauan ja nainen puhui paljon. Välillä nainen näytti papereita miehelle luettavaksi, välillä hän soitti äänitteitä muististaan. Mies upposi tarinaan ja havahtui vasta kun aurinko oli laskemassa ja tarina oli loppunut.

Santa Carol

Oli hiljainen yö ja pyhän laulun kaupunki hyräili unissaan. Pieni punatukkainen tyttö istui rannalla ja kuunteli kaukaisen meren huminaa. Oli laskuveden aika ja tyttö kaipasi suolaveden tunnetta varpaissaan. Nyt hänellä ei ollut mitään millä pestä kyyneleet, ei mitään millä huuhdella veriset vaatteet. Kilometrien päässä aallot kimalsivat kuiden valossa, mutta tyttö ei niitä nähnyt enää. Hän oli tänään sulkenut silmänsä, eikä aikonut niitä enää milloinkaan avata. Pian täytyisi palata tukikohtaan.

Tytttö kiipesi varovasti takaisin korkeampaakin korkeamman muurin yli kaupungin puolelle. Askeleitaan varovaisesti hapuillen hän pohti, miten Santa Carol oli voinut ajaa itsensä tähän tilaan. Tyttö uskoi, että kun voisi ymmärtää miksi kuninkaat sotivat, hän pystyisi myös ymmärtämään, miksei saanut leikkiä tai käydä koulua. Tyttö muisti vielä, miltä tuntui äidin halaus. Hän muisti myös äidin kylmän ilmeen, kun tämä lähti merille ja jätti tytön sotilastukikohtaan koulutukseen. Äidistä ei ollut kuulunut mitään enää vuosiin. Isä taas, häntä tyttö ei halunnut muistaa.

Tytttö saavutti linnoituksen, joka oli hieman keskustasta sivussa. Hän kipusi yhteen vanhoista tähystystorneista, jotka eivät enää olleet käytössä. Eivät tietenkään. Kuka enää tähystäisi uhkaa silmällä, kun koneet hoitivat työn vähemmällä vaivalla ja sata kertaa paremmin. Mutta koneita tai ei, tornista näki kauas ja siksi tyttö oli aikoi-

naan valinnut tämän turvapaikakseen. Enää ei ollut upeasta näköalasta hyötyä. Kuin hyvästeläkseen hän kuitenkin nojautui ikkuna-aukolle. Silmäluomien läpi näkyi vain yön pimeys, mutta tyttö yhä kuuli tutut äänet, haistoi tutut hajut ja ihollaan tunsii tutun tuulen. Mikään ei ollut muuttunut.

Aamun lähestyessä tyttö torkahteli, muttei suostunut menemään makuulle. Häntä ei nukuttanut. Viime yön painajaiset kummittelivat vielä takaraivossa. Meri alkoi palata ja pyhälaulu voimistua, kun väki nosti päitään tyynyistään kohdatakseen taas yhden päivän. Tyttö käytti kaikkia aistejaan aamunsarastuksen havainnointiin, halusi jopa avata silmänsä. Muttei hän niin tehnyt, ei ennen kuin mereltä alkoi kuulua moottorien huminaa ja ensimmäinen ohjus lensi.

Pieni tyttö avasi silmänsä vain sekunninmurto-osaksi räjähdysten aiheuttaman säikähdyksen vuoksi ja toivoi heti ettei olisi avannut. Vedet ja taivaat peittävä sotakoneisto oli palanut ikuisesti tytön verkkokalvoille. Paniikki valtasi tuon pienen kehon. Tornin kylmälle sementtilattialle kääpertyen tyttö pelkäsi loppunsa lopulta koittaneen. Ei, hän ei antaisi kaiken päättyä näin. Mitä hyötyä oli selvitä nämä kaikki päivät, kuukaudet ja vuodet, jos hän nyt luovuttaisi? Tyttö nosti päänsä ja lähti seuraamaan kaukana hiljaa helisevän kulkusen ääntä, sillä se oli ainoa ääni, jota kohti hän halusi kulkea.

Porun satamakaupunki

(10 vuotta Santa Carolin tapahtumien jälkeen.)

Suuren mantereen reunalla elää pieni kuningaskunta rauhassa sodilta. Omassa rauhassaan he pelaavat tietokonepelejä ja viljelevät kurkkujaan. Ne jotka haluavat elämältään enemmän menevät muualle, ja juurikin siksi ei maan pääkaupungissa elänyt montaakaan ihmistä. Harvalukuisessa Porussa oli tosiaan hiljaista ja rauhaisempaa kaupunkia saa hakea maailman toiselta puolen tai kauempaa.

Porussa ei käynyt paljoa ulkopuolisia, yksinkertaisesti siitä syystä, ettei siellä ollut mitään nähtävää. Ainoat ihmiset joita tyhjiä kaduilla näki, olivat matkalla katsomaan kurkkuviljelyksiään, tai toimittamassa aterioita sisällä asujille. Matallissa kerrostaloissa kyllä oli porukkaa, mutta nuosäälittävän kalpeat ihmisen varjot elivät virtuaalimaailmoissa. Koko kaupunki oli rakennettu niin, että pelejä työkseen tekevät ja niitä työkseen pelaavat saivat säilyä kotonaan aina, jos niin toivoivat.

Useimmille olikin mysteeri, miten näin pelejä rakastavasta maasta pystyi kasvamaan niin herkullisia kurkkuja, että niiden maine tunnettiin myös paikoissa, joihin nykyteknologian avullakin oli vaikeuksia saada yhteyksiä. Suurilta osin valtavat kurkkupellot oli todellisuudessa automatisoitu, mutta kurkut olivat edelleen koko kuningaskunnan sydämenasia. Porun sisäilmaa rakastavat asukkaatkin pitivät omia pieniä kurkkupalstojaan

parvekkeillaan ja puistoissa.

Poru oli koko maan ainoa satamakaupunki ja tuosta syystä myös kaikki kurkut pakattiin yhdessä suuressa tehtaassa, joka toimi osittain myös valtavana suojana aina yhtä epävakaa merta vastaan. Tehdaskin oli käytännössä automatisoitu, mutta joissain hommissa tarvittiin vielä ihmisiä. Tai tarkemmin laitettuna kyse oli siitä viitsikö tehtaanomistaja hankkia uuden laitteen hoitamaan ihmisen työn, vai antoiko hän ihmisen jatkaa puuhiaan.

Eräänä tuulisena aamuna tuota kaupunkia lähestyi vaaleaan viittaaan kietoutunut yksinäinen kulkija suurta tietä pitkin kävellen. Tie myötäili kallionreunaa, jonka alapuolella meri hakkasi kuohuen. Kulkijalla oli kiire ja hän eteni reippain askelin. Porun pääportti häämötti edessä ja kulkija tunsu ilman sähköistyvän. Kävellessään kulkija huomasi eräällä kallionkielekkellä seisovan ihmisen, jonkun joka luultavasti oli siellä ihailemassa auringonnousua. Ohi mennessään hän päätti kysyä ihmiseltä neuvoa. Olihan Porun satamakaupunki sentään muualla huonosti tunnettu, eikä Kulkija tiennyt siitä paljoa.

Astuttuaan tienpientareelle Kulkija kuitenkin huomasi ihmisen oudon käytöksen. Tämä nimittäin kirkui täyttä kurkkua suoraan iskeviin aaltoihin, niin että hänen ruohonvihreä tukkansa nousi pystyyn joka kerta aallon lyödessä. Hän oli jotenkin harmoniassa meren kanssa, eikä ohikulkija viitsinyt keskeyttää toisen raivonpurkausta,

joten hetken kuunneltuaan hän jatkoi matkaansa. Kilahtelu oli nyt tiukempaa kuin koskaan ja ohikulkija piti hoppua. Kohta päämäärä löytyisi.

Kielekkeellä kiljuva ihminen kiljui vielä pitkään, kunnes totesi, että aurinko oli jo noussut ja työt alkaisivat pian. Ja vaikka hän juoksi niin nopeasti kuin vahvoilla jaloillaan pääsi, sai ihminen silti moitteet pomoltaan. Ihminen oli yksi viimeisistä kurkkutehtaan lastaajista. Hänen tehtävänään oli nostella satojenkilojen painoisia kurkkulaatikoita liukuhihnalta toiselle. Pomo ei pitänyt hänen myöhästelystään ja uskoi koneiden muutenkin tekevän paremmin Ihmisen työn. Joten kun ensiviikolla olisivat YT-neuvottelut tulossa, Ihminen oli varma, että jos muutoksia tehtäisiin, hän olisi ensimmäisenä lähtöviivalla.

Niinpä päivä kului rivakasti Ihmisen heitellessä laatikoita hullun lailla. Oikeastaan hän piti työstään. Se oli oiva tapa purkaa aggressioita. Karkeista laatikoista sai silti helposti haavoja, rakkuiloita ja pieniä palovammoja. Laastaripaketti oli tärkeä osa työvarustusta kurkkutehtaalla.

Kymmmentuntisen työpäivän loputtua Ihmisen ei enää niin -kauniit kädet olivat taas täysin siteiden peitossa ja hänen jokaista jäsentään särki. Ihminen raahautui valitellen pieneen yksiöönsä, eikä voinut olla vihaamatta jokaista askelta. Noita askeleita ei tosin kovin montaa kertynyt, sillä jalkakäytävät toimivat liukuhihnan tavoin ja kuljettivat jokaisen kaupungin asukkaan lähes kotiovelle asti.

"Avaruudessa on hiljaista, mutta jos sitä kuuntelee, ei melusta tule loppua" sanoi Luna, eikä kukaan taaskaan tiennyt mistä hän puhui. Paitsi tietysti ne jotka tiesivät.

9 789515 689481

